

El Diacrític | | Actualitzat el 30/05/2019 a les 09:00

Els llestos de les llistes (side B)

Segona part de l'article sobre llistes musicals amb el millor de l'any del músic Ferran Orriols, del grup osonenc Nyandú | «Vaig criticar això que es fa de publicar llistes del millor de l'any, però no vaig poder-me estar de fer la meva»

La cantant Rosalía, que el 2018 va presentar el projecte 'El mal querer' | Sony Music Spain

Déu vos guard. Si ja sabeu per on van els *tiros* us estalviaré feina: feu un *bandersnatch* (o una *rayuela*, per als romàntics) i aneu de dret als discos. Ara, si heu espetegat aquí i no sabeu d'on vinc, us ho resumeixo: en l'article anterior vaig criticar això que es fa de publicar llistes del millor de l'any, però no vaig poder-me estar de fer la meva. Tinc tant de *fato* que l'he partit en dos articles i encara me'n queda. Però no en gitaré més. Aquesta és la segona i última entrega. Gaudiu-la i agafeu-ne el que vulgueu.

Damien Jurado ? *The Horizon Just Laughed*. Folk de fàcil digestió, malgrat pugui contenir traces de rock. La veu d'aquest senyor bressola i amansa. Les cançons són rius a mar en calma. Tot el disc té un reflex daurat, com el de la llum de tarda, de la pols flotant en l'aire, que l'embruta però la fa visible i bella.

Arctic Monkeys ? *Tranquility Base Hotel & Casino*. *Lounge music*, ciència-ficció. Un gran encert d'una banda referent. Moviment consolidador. Després d'*AM*, l'encreuament els enviava a Can Radiohead o a Can Coldpaly, i han escollit el primer. Tendir a la marca o marcar tendència. Van *en serio*, han vingut a jugar i fan el que els dona la gana. Si hi entreu, ploureu ovacions.

Rosalía ? *El mal querer*. Obra mestra del nostre temps. Poca cosa aportaré que no sapigueu ja, però, perquè quedi dit, ho escric. Quan semblava que les llegendes formaven part de temps passats i terres llunyanes, surt ella i ens permet de viure-ho en pròpia pell. Poseu-vos-la de dalt a baix, a poder ser amb el llibret al davant, sense pausa. Quan acabeu sereu una persona nova.

John Prine ? *The Tree of Forgiveness*. Folk empolsinat de la tercera edat. Que em caigués aquest àlbum a les mans va ser una grata sorpresa. Música de la frontera, fora el porxo i cel

rogenent, amb una llauna de cervesa barata a la mà i el cigarro de liar mig-apagat-mig-ensalivat als morros.

Villagers ? *The Art of Pretending to Swim*. Folk mutat a pop renovador. Aquest xicot m'agrada des del seu primer àlbum, i ja en van quatre. No falla. Cançons increïblement belles amb harmonies tenebroses que es dissimulen rere melodies plenes de llum. Un àlbum profund i molt més produït que els anteriors. Vast oceà de criatures desconegudes. Vinga, mulleu-vos!

Emma Louise ? *Lylac Everything*. Soul agosarat. Patam! Una idea original emmotlla el disc: la cantant transforma la seva veu cap a greu, mitjançant *aparatos* moderns, i la dota amb un to masculí i sensual que retira a Jeff Buckley. Original, atrevit i meravellosament preciós. Se la juga i la clava.

MGMT ? *Little Dark Age*. Psicodèlia. Cafè amb llet i tripi. Què? No els hem pas perdut encara, oi? Quan semblava que s'havien oblidat de les cançons, aventurats en terres de sons estrafolaris, van i troben deu joies sota les pedres. Era això el que estaven buscant? Equilibri perfecte entre àcids i sucres.

Gaz Coombes ? *World's Strongest Man*. Hip-Rock ultraproduït. L'excantant de Supergrass rebenta caps amb aquest disc concebut, gravat i mesclat en total soledat. Ric i magistral. Hi trobareu engrunes de soul, rock-and-roll, hip-hop o psicodèlia, entre d'altres. *Al tanto* que genera addicció.

Gorillaz ? *The Now Now*. Electrònica. Banda virtual. Viatjar al futur sense moure's de lloc. Fer que el cap balli i el cos senti. Damon Albarn és un geni, hòstia.

The Everly Brothers ? *The Golden Hits of the Everly Brothers (1962)*. Manual de cançons perfectes. Elegància. Estimo les cançons d'aquest recopilatori. I això que odio els recopilatoris. Les van fer diversos compositors, però els senyors les interpreten amb una bellesa absoluta. Guitarres espetegant i melodies que fan crec-crec.

Cánovas, Rodrigo, Adolfo y Guzmán ? *Señora Azul (1974)*. Crosby, Stills and Nash a l'espanyola. Mal em fa que no se n'hagi parlat més, d'aquesta colla. Harmonies de veu espaterrants i, sobretot, molta fibra. No restreny gens ni mica.

Neil Young ? *Harvest (1972)*. Lectura sagrada. Música del profeta. El millor de Neil Young és el que transmet. Sempre hi he vist un pagès cantant-li a la terra i això arriba. Escoltar-lo és amorrar-se on neix el riu. Molta bellesa i rock-and-roll. Grans cançons governen el disc i, malgrat la càrrega elèctrica que guarden, sempre se'l pot veure a ell, harmònica i guitarra sobresortint, com *déuonostrusenyor* o els camps daurats que emmurallen els pobles.

Com acostumo a fer, acompanyo l'article amb una llista de reproducció de Spotify. Hi trobareu els discos dels dos articles. Els d'aquest comencen a partir de l'onzena cançó. Si heu llegit fins aquí, tot això que sabreu. Si no, prou que ho trobareu igualment.